

mis teistest näwad, sedda nad järrele tewad, isseárranes wannematest, olgo hea ehk pahha. Sepárrast piüdsime, ni paljo kui Jummal aitas, nende ees tehha, et meitest head piddid kuulma ja nággema. Mo õnnis Eio — oh mo 75-aastased silmad nutwad praego alles temma järrel! — olli üks emma, kes omma lastele emma pimaga otsego õiget meelt ja märko mõistis sisse anda. Párrast ep olnud meil muud tarwis ütelda, kui: „Zuhhanit ütut, teie teate jo, kuidas õed wendad peawad ollema.“ Paljo sõnno polnud meil mitte tarwis. — Waatke, armad sõbrad, suremat funsti polle ma enne mõistnud, egga mõista praegogi. Agga se pea asfi on ning jääb — siin wõttis wannake mütsi peosse — Jummal arm ja õnnistus; ilma selleta ei wõi meie ühtegit tehha. Peab midagi korda minnema, siis peab temma awitama ja sepárrast keik au ja kitus ka temmale jääma.“ —

Jutto játkud.

Mis ka warguseks petakse.

Ühhes maias nutsid wannemad ja lapsed, nago olleks praego suur õnnetus juhtunud. „Mis teil wigga on, et ni kibbedaste nuttate?“ küsis naber, kes tuppastus. „Miks ma ei pea nutma,“ wastas isä ja pühkis silmi. „Minno wanna rikkas onno kes 65 aastat ausas poismehhe põlwes on ellanud, ja kelle warra meie piddime párrima, tahhab nüüd weel naest wõtta ja nenda omma rahha meie käest árrawarrastada. Kas nisuggune õelus ei pea wet silma aiama?“

Kokkohoidlik mees.

Rübbarsep W. ei teninud mitte paljo rahha, agga tal láks mõnniford paljo wálja, sest ta armastas kupa kít mángida, mis paljo rahha árranelab. Kui ta ühhel õhtal jubba